

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (*Ophold*). Det er givet.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (*Ophold*). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:
3) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 17:
Forespørgsel til udenrigsministeren, integrationsministeren og justitsministeren [om evakueringen fra Libanon].
Af Søren Espersen (DF) m.fl.
(Forespørgslen anmeldt 3/11 2006).

Den næste sag på dagsordenen var:
6) Anden behandling af lovforslag nr. L 1: Forslag til finanslov for finansåret 2007.
Af finansministeren (Thor Pedersen).
(Fremsat 3/10 2006. Første behandling 5/10 2006. Betænkning 30/10 2006).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (*Ophold*). Det er givet.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Den næste sag på dagsordenen var:
4) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 18:
Forespørgsel til justitsministeren [om dyretransporter].
Af Christian H. Hansen (DF) m.fl.
(Forespørgslen anmeldt 7/11 2006).

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til fornyet behandling i Finansudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (*Ophold*). Det er givet.

Kl. 10.05

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Forespørgsel nr. F 2:
Forespørgsel til socialministeren:
»Hvad vil regeringen gøre for at sikre voldsramte børn og familier anstændige vilkår, herunder at kommunerne giver de voldsramte børn og familier den nødvendige støtte?«
Af Anne Baastrup (SF) m.fl.
(Forespørgslen anmeldt 4/10 2006. Fremme af forespørgslen vedtaget 12/10 2006).

Den næste sag på dagsordenen var:
5) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 19:
Forespørgsel til beskæftigelsesministeren [om kontanthjælpsloftet].
Af Anne Baastrup (SF), Thomas Adelskov (S), Elisabeth Geday (RV) og Jørgen Arbo-Bæhr (EL).
(Forespørgslen anmeldt 7/11 2006).

Begrundelse

Lotte Thiim Bertelsen (SF):

Baggrunden for denne forespørgsel er selvfølgelig et ønske om at sætte fokus på indsatsen for udsatte børn og familier.

Vold er et stort problem i mange familier i Danmark, hvilket bl.a. i al sin gru blev dokumenteret i DR 1-dokumentarudsendelsen »Når de voksne slår«, som blev sendt den 15. februar i år. Her fremgik det, at 30.000 børn vokser op i familier, hvor vold er en del af hverdagen.

Statistikkerne fra de danske krisecentre taler også deres eget tydelige sprog. Knap 2.000 kvinder og nogenlunde lige så mange børn måtte i 2005 i kortere eller længere tid tage ophold på et krisecenter på grund af vold i hjemmet, og det på trods af, at det nu er muligt at bortvise manden fra hjemmet, så kvinder og børn netop ikke behøver at tage ophold på et krisecenter.

En stor del af de mest udsatte børn får på trods af underretninger til kommunen fortsat ingen støtte fra denne under opholdet på eller efter flytningen fra krisecenteret. Krisecentrenes statistik viser således, at i 2004 fik kun 15 pct. af de børn, der boede på krisecentrene, hjælp fra deres hjemkommune under opholdet. Det forekommer helt absurd, at børn med så tung bagage i rygsækken på den måde lades i stikken.

Politiken beskrev den 10. oktober, hvorledes foreningen Børns Vilkår i løbet af årets første 9 måneder har hjulpet børn med at indberette 63 sager om overgreb mod børn til kommunerne. Det er dobbelt så mange som i hele 2004. I tre ud af fire sager fra i år er der tidligere givet underretning til kommunen om, at barnet er truet. Det kan være skolelærere, bedsteforældre eller naboer, der har slået alarm om tingenes tilstand i hjemmet. I resten af tilfældene er det børnene selv, der med bistand fra Børns Vilkår beder om hjælp, efter at de selv forgæves har henvendt sig til deres kommune.

Her taler vi ikke om teenagere, der er blevet sure på deres forældre, fordi de ikke må være ude til kl. 3 om natten. Det er meget alvorlige sager, der overvejende handler om vold, og det har ofte stået på i mange år, før børnene betror sig til andre. Det kræver uhyre meget mod af børnene at fortælle sandheden, og de er ofte meget bange for konsekvenserne. Det udtaler Bente Boserup, som er leder af rådgivningen i Børns Vilkår.

Politikens historie er desværre ikke enestående, og den fortæller, at børn, der er udsat for

vold, ofte henvender sig til kommunen med henblik på at søge om hjælp i en meget svær livssituation, men at de oplever, at de slet ikke bliver taget alvorligt.

Børn er i den grad afhængige af de voksne, der omgiver dem; afhængige af, at de voksne faktisk er i stand til aflæse dem, se dem og er i stand til at spotte, hvis barnet mistrives på den ene eller anden måde. Hvis det så konstateres af den voksne – det være sig sundhedsplejersken, pædagogen, læreren, socialrådgiveren, lægen eller andre – skal den pågældende også være klædt på til at kunne gribe ind, så barnet ikke får oplevelsen af, at den voksne ikke vil tage ansvar for barnets trivsel, eller på ny føler sig svigtet af den voksne.

SF finder det helt nødvendigt med en øget forebyggelsesindsats over for vold i familierne. Problemets omfang er langt fra aftagende. Men det kræver, at effektive handlings- og løsningsmuligheder forankres på alle niveauer i det danske samfund. Hvis Danmark fortsat vil opfattes som et moderne velfærdssamfund præget af humanisme og tolerance, er det uomgængeligt, at vold mod kvinder og børn tages alvorligt, og at der også afsættes de nødvendige ressourcer.

Kl. 10.10

Derfor finder SF det vigtigt at debattere, hvordan vi fremover begrænser antallet af voldsramte børn og familier, og jeg ser meget frem til ministerens besvarelse og den øvrige debat.

Besvarelse

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Børn, der har været udsat for vold, skal have hjælp, og de skal have den rette hjælp i rette tid. Det kan der ikke være nogen som helst tvivl om.

Lad mig understrege, at hver gang et barn udsættes for vold, er en gang for meget, og at det under ingen omstændigheder er acceptabelt. Det gælder for indsatsen fra centralt hold, og det gælder for kommunerne, som jo har det konkrete ansvar for at handle i de enkelte sager.

Der har på det seneste været forskellige sager fremme i pressen om børn, der har været udsat for vold, og som ikke får hjælp af kommunen. Der var bl.a. eksemplet med den 16-årige pige, der henvendte sig til kommunen, fordi hun havde været udsat for overgreb, men blev afvist, fordi kommunen havde besluttet kun at hjælpe

de mindre børn. Sådan noget er helt uacceptabelt, og det strider direkte mod lovgivningen.

Det er et kommunalt ansvar at give børn, der har været udsat for vold, den hjælp, de har behov for, og det ansvar vil jeg insistere på at hver enkelt kommune lever op til.

Statistikken taler sit tydelige sprog: Op mod 1 pct. af alle spædbørn udsættes for vold, og mellem 600 og 1.000 tilfælde af fysisk børnemishandling kommer årligt til de sociale myndigheders kendskab. Vi er enige om, at det kræver en meget stor indsats at vende den statistik, og at det kræver en stor indsats at hjælpe børnene bedst muligt.

Netop derfor har vi sat rigtig mange tiltag i værk på forskellige fronter, bl.a. med handlingsplanen mod børnemishandling, anbringelsesreformen og støtten til kvindekrisecentre. Vi har sat midler af til at udvikle behandlingstilbud til børn, der har været udsat for vold, og når det handler om indsatsen for børn i voldsramte familier, skal der sættes ind på flere fronter.

For det første handler det om, at myndighederne skal have kendskab til de børn, der udsættes for vold. Der skal ske en underretning til socialforvaltningen, hver eneste gang en lærer, pædagog, læge, nabo eller en anden voksen møder et barn, der har symptomer på at have været udsat for vold. Alle har her et ansvar at tage. Derfor var et af tiltagene i handlingsplanen mod børnemishandling at skærpe opmærksomheden hos både fagfolk og privatpersoner vedrørende dette ansvar. I sommeren 2005 og igen i 2006 har vi kørt kampagnen »Vores ansvar«, som gør både fagpersoner og privatpersoner opmærksomme på symptomerne hos børn, der har været udsat for vold eller misbrug, og gør dem opmærksom på deres pligt til at underrette.

Derudover har vi sat Socialforskningsinstituttet i gang med at forsøge at identificere signaler eller indikatorer, som man skal være opmærksom på, og som kan vise, at et barn har problemer eller er i fare for at få det. Med udgangspunkt i de indikatorer kan vi så sætte ind med en massiv opkvalificering af personalet i daginstitutionerne, så de så at sige er klædt på til at få øje på de udsatte børn. Det er et af de tiltag, der sættes i gang som led i udmøntningen af de 2 mia. kr. til at øge kvaliteten i dagtilbuddene.

For det andet handler det om, at socialforvaltningerne så også handler, når de får en underretning. Der har været for mange eksempler på kommuner, hvor der er gået alt for lang tid, før der er sket noget. Der har altid været talt meget

om en tidlig indsats, men vi har fra regeringens side taget initiativ til at gøre noget for at sikre, at der også rent faktisk sker en tidlig indsats.

Med anbringelsesreformen skal kommunen nu inden 6 dage sende en skriftlig kvittering for en underretning. Samtidig stilles der krav om, at undersøgelsen af en børnesag skal gennemføres hurtigst muligt og senest inden 4 måneder. Der er altså nu en grænse for, hvor længe sagsbehandlingen af disse sager kan trække ud.

Noget andet er den sammenhængende børnepolitik og standarderne for sagsbehandlingen, som anbringelsesreformen stiller krav til kommunerne om at udarbejde i løbet af 2006. I standarderne for sagsbehandlingen skal kommunen bl.a. beskrive, hvordan man i kommunen vil følge op på underretninger, og hvordan man vil sikre, at der sker en opfølgning på indsatsen i den enkelte sag. Det vil være med til at sikre, at kommunerne tager ordentlig hånd om de underretninger, der kommer.

En undersøgelse fra Ankestyrelsen viser, at kommunerne allerede er godt i gang med arbejdet, og at børnepolitikkerne er et redskab, de har taget til sig.

Kl. 10.15

Der arbejdes seriøst med at få udarbejdet gode børnepolitikker og standarder for sagsbehandlingen, og det er positivt at kunne konstatere.

I det hele taget har vi med anbringelsesreformen fået mulighed for at følge den kommunale praksis tæt. Partierne var enige om, at der var behov for en vagthund, der skulle følge med i, hvordan det går, og derfor fik Ankestyrelsen en række nye opgaver med at føre statistik over anbringelsesområdet og med at lave undersøgelser af kommunernes praksis.

En vigtig funktion ved anbringelsesstatistikken er, at den også kan bruges til kommunal ledelsesinformation. Ankestyrelsen har sendt et brev til alle kommuner med oplysninger for den enkelte kommune sammenlignet med landsgennemsnittet. Det har fået flere socialchefer til at reagere, når de kan se, hvor de ligger i forhold til landet som helhed på forskellige områder. Inden årets udgang kommer desuden resultatet af den første praksisundersøgelse, hvor Ankestyrelsen har gennemgået en række konkrete anbringelsessager. Her vil de bl.a. se på, om tidsfristerne er overholdt.

Endelig har vi med anbringelsesreformen sat øget fokus på de sociale nævn og Ankestyrelsens kompetence til at tage sager op af egen

drift. Ankestyrelsen kan nu pålægge kommunerne at sætte konkrete indsatser i værk over for et barn. Tallene i anbringelsesstatistikken viser, at der er sket en voldsom stigning i Ankestyrelsens brug af denne egen drift-kompetence: I dag har Ankestyrelsen i 17 pct. af sagerne taget sagen op af egen drift.

For det tredje handler en god indsats om, at sagsbehandlerne rent fagligt er klædt på til at håndtere sager om vold og overgreb mod børn. Der er kommunalreformen noget af det bedste, der er sket for børneområdet i lang tid. Vi får større, fagligt mere kompetente kommuner, der har kapacitet til at håndtere de mere komplekse problemer som f.eks. sager om vold mod børn.

Jeg har hørt socialrådgivere i de små kommuner tale om, hvor meget de glæder sig til kommunesammenlægningen, for lige nu sidder de med alt fra kontanthjælpssager til handicapsager og børnesager, og når der opstår en sag om vold mod børn, kan det godt være, at de mangler den faglige kompetence til at håndtere det korrekt, og de har så sjældent nogen at sparre med. I større kommuner vil der være mulighed for en faglig specialisering, så man netop kan håndtere de her sager, og når det bliver så kompliceret, at kommunen har problemer med selv at kunne finde frem til en løsning, så får vi med kommunalreformen også VISO, hvor kommunen kan få rådgivning om den rigtige indsats.

Ud over at være generelt fagligt kompetente er det også vigtigt, at sagsbehandlerne i kommunerne har konkret viden om vold mod børn, hvordan man opdager det, og hvordan man bedst tackler det. I forbindelse med anbringelsesreformen har vi sat mange midler af til generel efteruddannelse af sagsbehandlerne, herunder også til længerevarende uddannelser på f.eks. diplomniveau. Hermed kan de sagsbehandlere, som måtte ønske det, opkvalificere sig, hvad angår udsatte børn, og det er tiltrængt. Det er planen, at de første diplomuddannelser bliver udbudt i 2007. Samtidig er der også sat midler af til et kursus-katalog, hvor der skal udbydes kurser målrettet forskellige problemstillinger. Et af de emner, der vil blive udbudt kurser i, er vold og overgreb mod børn, og det vil blive målrettet sagsbehandlere og personale på anbringelsesstederne, som netop har med børnene at gøre i det daglige.

For det fjerde er det vigtigt, at vi sætter ind for at forebygge, at volden overhovedet finder sted. Her har vi bl.a. sat forsøg i gang med forberedende forældrekurser under overskriften

»Klar til barn«, som skal forberede kommende forældre fra socialt udsatte grupper på forældrerollen. Kurserne skal være med til at forebygge, at forældre fra socialt udsatte grupper griber til vold over for deres børn.

En af de grupper, som vi ved er særligt udsat for vold, er de ca. 2.000 børn, der hvert år kommer på krisecenter med deres mødre. De har stort set alle overværet vold mod deres mor, og mange af dem har selv været udsat for vold. Her er brug for en særlig indsats. Et problem i den forbindelse er, at alt for mange kvinder ender med at flytte tilbage til den voldelige mand, når de forlader kvindekrisecenteret. De gør det, fordi de simpelt hen ikke kan overskue andre muligheder, og ofte ender de i ny vold. Derfor har vi netop i fællesskab i satspuljen afsat 40 mio. kr. over 4 år til krisecentrene. Midlerne skal især bruges på at hjælpe kvinderne og børnene i udslusningen fra krisecenteret, så de også får støtte, efter de har forladt krisecenteret. Det kan være psykologisk behandling af både børn og mødre, samtalegrupper, rådgivning, eller hvad der nu er brug for.

KL 10.20

Et andet initiativ, som vi har givet penge til via satspuljen, er et projekt til behandling af de mænd, der udøver volden. Mange voldelige mænd vil på et eller andet tidspunkt komme til et punkt, hvor de er modtagelige for hjælp, og så skal der være et behandlingstilbud til dem. Nu udvider vi med yderligere bevillinger denne kapacitet, sådan at der er adgang til behandling over hele landet. Det skal ikke være geografiske afstande, der er skyld i, at voldelige mænd ikke tager mod tilbud om behandling.

Endelig vil jeg gerne nævne, at der er indført lov hjemmel til at fjerne den voldelige part fra hjemmet ved politiets hjælp. Det er den såkaldte Østrigmodel, som gør op med, at det altid er kvinden og børnene, der må forlade hjemmet og etablere sig et nyt sted.

Vold og overgreb mod børn er et stort problem, og det er et problem, vi til stadighed må kæmpe for at mindske. Men som nævnt sætter vi ind på rigtig mange fronter for at forebygge og sikre en hurtig og faglig korrekt behandling af sager om vold mod børn. Vi har strammet op på lovgivningen, vi har sat midler af til kampagner, efteruddannelse, krisecentre og behandling af både ofre og voldelige mænd. Og så kontrollerer vi kommunerne langt mere. Der vil hvert år blive gennemført praksisundersøgelser, og anbringelsesstatistikken vil løbende give os data

på, om kommunerne lever op til deres ansvar. Men som nævnt indledningsvis vil jeg sige, at ethvert tilfælde af vold mod børn vil altid være et tilfælde for meget. Og derfor skal vi løbende følge op på indsatsen og se, hvad der mere kan gøres for at mindske antallet af børn, der bliver udsat for vold.

Forhandling

Lotte Thiim Bertelsen (SF):

Først vil jeg sige tak for ministerens redegørelse. Så vil jeg på vegne af Socialistisk Folkeparti, Venstre, Socialdemokraterne, Dansk Folkeparti, Det Konservative Folkeparti, Det Radikale Venstre og Enhedslisten fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget udtrykker bekymring over, at 30.000 børn vokser op i familier med vold. Folketinget konstaterer, at det er nødvendigt at intensivere indsatsen over for voldsramte børn og kvinder yderligere, og opfordrer regeringen til at:

1. opkvalificere fagpersoner til at kunne aflæse signaler om mistrivsel hos børn – såvel på grunduddannelserne som via efteruddannelse,
2. sikre, at kommunerne får de rette underretninger og følger op på disse, samt at kommunerne har de nødvendige forudsætninger for en kvalificeret og effektiv håndtering af alle underretninger om vold mod børn,
3. følge op på kommunernes børnepolitikker med henblik på formidling af best practice mellem kommunerne,
4. gennemføre en undersøgelse af kommunernes praksis, for så vidt angår indberetninger om børns mistrivsel,
5. sikre voldsramte kvinder og børn adgang til krisecentre med kompetent personale i hele landet samt sikre effektivt efterværn, og
6. evaluere regeringens handlingsplan mod børnemishandling samt handlingsplan til bekæmpelse af mænds vold mod kvinder og børn.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 3).

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Så er det tid for at holde en ordførertale. Fru Lotte Thiim Bertelsen, værsgo.

Lotte Thiim Bertelsen (SF):

Ordførertalen bliver en udbygning af min indledende tale om baggrunden for forespørgslen.

Kl. 10.25

Statens Institut for Folkesundhed har i 2006 afleveret en undersøgelse om overgreb mod børn, om, hvorfor det sker, og om, hvordan det kan undgås. Rapporten er resultatet af en landsdækkende undersøgelse blandt 6.000 elever i 9. klasse. Eleverne er bl.a. blevet spurgt om, hvad man kan gøre for at undgå, at voksne behandler børn dårligt. En lang række svar peger på, at der ikke er nok opmærksomhed på børn, der har det dårligt, og som måske bliver misbrugt eller udsat for vold i deres hjem. Børnene anbefaler derfor, at der kommer mere hjælp til børn og unge med problemer i familien. Noget af det, børnene siger, er, at børn skal have så meget opmærksomhed som muligt og lærerne skal på kursus, så de kan hjælpe og gribe ind.

At det kan være meget svært at få fortalt nogen om sine trængsler, er det også mange eksempler på i undersøgelsen. Der er f.eks. en, der siger:

Jeg har selv været udsat for vold og har ikke sagt det til nogen, kun til nogle enkelte kammerater. Jeg ved selv, hvor hårdt det er at sige det. Jeg overvejede i mange år, om jeg skulle sige det til nogen, men har ikke fået det gjort, og jeg kan ikke se, hvordan nogen skulle kunne hjælpe mig.

Alene Dannerhuset modtager hvert år 100 børn, som er vokset op med psykisk og fysisk vold, og som aldrig har talt med en voksen om det, de lever med. Og det er jo forfærdeligt, at børn skal gå rundt med sådan nogle tunge problemer, uden at nogen opdager det og griber ind, og uden at de føler, at der er nogen omkring dem, som de kan betro sig til.

For SF er det derfor vigtigt at få pointeret, at det er faggrupper, der har med børn at gøre, som, i langt højere grad end det er tilfældet i dag, skal rustes til at konstatere og reagere på børns mistrivsel. Grunduddannelserne til f.eks. lærer, pædagog og socialrådgiver skal derfor indeholde et undervisningsforløb om emnet, som kan styrke fagligheden på området, så de her

fagpersoner ikke bliver skræmte af at møde virkeligheden og de børn, som er udsat for vold. For det er jo svært at håndtere og at vide, hvad man skal stille op med et barn, der er udsat for vold, for det er jo en forfærdelig situation.

Ole Pass, som er formand for Foreningen af Socialchefer i Danmark, mener ikke, at der er tilstrækkelig hjemmel til at gribe ind, hvis familien ikke vil samarbejde. Han påpeger, at der er en paragraf i serviceloven, som siger, at det er hensynet til familiens samlede ukrænkelighed, der skal vægtes højere end barnets tarv. Vi håber, at det er noget af det, der kan blive rettet op på med anbringelsesreformen. Men vi håber også, at ministeren og de øvrige partier i Folketinget vil se velvilligt på, at den del af evalueringen skal indgå i anbringelsesreformen, altså hvorvidt det er nødvendigt at betone hensynet til barnets tarv yderligere.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Vi siger tak til ordføreren og beder den næste ordfører, hr. Hans Andersen, om at komme på talerstolen.

Hans Andersen (V):

Der skal ikke herske tvivl om, at vi i Venstre mener, at vold mod børn er et forfærdeligt og uacceptabelt problem, og at vi, når vold mod børn forekommer, fra det offentlige side skal gøre alt for at hjælpe børnene på målrettet vis. Det skylder vi børnene og deres familier. Derfor mener vi også i Venstre, at man hele tiden skal udvikle og intensivere indsatsen over for familier med sociale problemer og i højere grad tage udgangspunkt i barnets tarv.

Venstre støtter derfor også de initiativer, regeringen allerede har taget for at hjælpe voldsramte børn og familier gennem både forebyggende indsatser og redskaber til at hjælpe, når skaden er sket. De forebyggende indsatser, som regeringen har iværksat over for vordende forældre, har bl.a. været sammensat af forældrekurser og kampagner, der giver gode råd til forældrene om, hvordan man så at sige tøjler sin desperation i en presset situation med børnene.

Den forebyggende indsats har også bestået af at øge fokus på de børn, som vokser op med forældre, der enten har en psykisk sygdom eller et misbrug, for disse børn er i en større risiko for at blive udsat for vold. For der findes jo desværre børn og unge, hvis hverdag er præget af omsorgssvigt, vold eller mishandling. Det er vigtigt, at denne gruppe af børn og unge ikke over-

lades til sig selv, og at der tages hånd om deres situation.

Kl. 10.30

Som udgangspunkt skal problemerne løses inden for familien, men hvis det ikke er muligt, må der blive tale om at fjerne det pågældende barn fra hjemmet. Venstre støtter derfor den anbringelsesreform, vi vedtog i Folketinget med et bredt flertal. Reformen fokuserer på, at der sker flere anbringelser inden for den nære familie; den styrker børnenes retsstilling og styrker en tidligere indsats, der er baseret på kvalitet og kontinuitet for barnet. Det er kommunerne, der skal løfte den store og alvorlige opgave, som det jo er at hjælpe børn, der bliver udsat for vold. Og med anbringelsesreformen har vi givet kommunerne et godt redskab til at sætte ind over for en familie, der udsætter et barn for overgreb. Anbringelsesreformen er derfor helt i tråd med regeringens linje om, at vi vægter barnets tarv tungere end forældrenes. Anbringelsesreformen stiller også krav til kommunerne om udarbejdelse af en sammenhængende børnepolitik og standarder for sagsbehandlingen i kommunerne. Vi har bl.a. strammet op på sagsbehandlingstiden, så ingen sager overhøres eller bliver glemt.

Med den øgede fokus på børnemishandling har vi således også sørget for, at kommunerne har fået bedre redskaber til at håndtere sager, der involverer voldsramte børn. Vi har endvidere sørget for efteruddannelse af både sagsbehandlere og pædagoger, fordi det simpelt hen er vigtigt, at frontpersonalet lærer at genkende de symptomer, som et voldsramt barn typisk har.

Jeg vil også gerne nævne handlingsplanen mod børnemishandling sammen med handlingsplanen mod seksuelt misbrug og bekæmpelsen af den negative sociale arv. For de har alle sammen været med til at skærpe opmærksomheden hos fagfolk med hensyn til at opdage symptomerne hos de børn, der bliver udsat for vold.

Dermed er det ikke sagt, at der ikke kan gøres mere for at hjælpe voldsramte børn. Det er rigtigt, at indsatsen i kommunerne ikke har været tilstrækkelig. Pointen er, at vi har øje for de problemer; vi har fokus på, at der kan og skal gøres mere ude i kommunerne. Der skal i frontpersonalets uddannelse mere fokus på vold mod børn, og vi skal have en evaluering af handlingsplanen mod børnemishandling.

I Danmark kan vi ikke være tjent med, at de sociale myndigheder griber for sent eller halv-

hertet ind, når der er tale om alvorlige hændelser som vold mod børn. Derfor er jeg glad for, at vi har taget debatten i dag. Det er nødvendigt at intensivere indsatsen over for voldsramte børn og familier. Det kan gøres bedre ude i kommunerne, men jeg mener dog, at vi er godt på vej; der er øget fokus på, at kommunerne nu får de rette redskaber til både at forebygge sager og at hjælpe de børn, der desværre allerede er blevet udsat for vold.

Jeg skal slutte af med at sige, at Venstre støtter det forslag til vedtagelse, som SF har fremsat på vegne af alle partier i Folketinget.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Bortset fra Enhedslisten.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Først skal jeg lige sige, at Enhedslisten også meget gerne skulle være med på fremsættelsen. Det skulle alle partier i Folketinget være.

Så vil jeg gerne sige til hr. Hans Andersen, at det jo lyder meget fint – alle de her pæne ord om målrettet indsats, at man sætter noget af til uddannelse, at der er fokus på børn, der er blevet slået osv. Det er fint og godt. Men hvordan har ordføreren det med, at man så samtidig forringer de generelle vilkår, dels fordi man jo har lagt det her meget stramme udgiftsstop ned over kommunerne, så mange kommuner er nødt til at skære ned på vuggestuer, børnehaver, skoler osv. – dermed er der en større risiko for, at de voksne der ikke opdager eller ikke har tid til at tage sig af tegn på, at der er nogle børn, der mistrives – dels fordi man med kontanthjælpsloftet, starthjælp osv. har skåret ned over for nogle grupper, så de lever i en meget dårligere situation med risiko for, at familierne får det meget værre, og at der derved også kan opstå vold?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg er ikke enig i, at kommunerne har fået ringere muligheder for at hjælpe børn, der bliver udsat for vold. Der er afsat uddannelsesmidler i forbindelse med anbringelsesreformen, således at sagsbehandlere kan blive dygtigere til at observere, at få talt med børnene, at få lavet de nødvendige handlingsplaner for at hjælpe de pågældende børn. Det er også sådan, at der er afsat mange millioner kroner til en styrket indsats netop over for udsatte børn i eksempelvis børnehaver. Det har vi senest gjort med aftalen

for 2007 om bedre kvalitet i dagtilbuddene; det er en aftale, der er indgået mellem regeringen og Dansk Folkeparti.

Kl. 10.35

Generelt er der afsat penge til – og kommunerne har også søgt penge til – en yderligere indsats i daginstitutionerne over for udsatte børn. Så jeg er ikke af den opfattelse, at forholdene for de udsatte børn bliver forringet.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg spurgte netop ikke til de helt specifikke puljer til der, hvor det er gået galt. Jeg spurgte til det generelle. Det, der er problemet, er jo, at vi i øjeblikket har en situation, hvor regeringen og Dansk Folkeparti giver nogle specifikke puljer til de tilfælde, hvor tingene er gået galt, men samtidig skærer ned på det generelle med risiko for, at det derfor går galt for endnu flere.

Jeg ville høre, om ordføreren tænker bare en lillebitte smule over, at man samtidig skærer ned generelt, så der i f.eks. vuggestuerne og børnehaverne er flere børn pr. voksen, så man sjældnere kan komme på tur og andre ting, så der ikke er så meget tid til at tale med forældrene, og at man også skærer med på støtte til familier, så flere børn lever i fattigdom og i familier, der har det forfærdeligt, fordi de overhovedet ikke kan få tingene til at hænge sammen, er bange for at blive sat ud af deres bolig osv. med deraf følgende risiko for, at det går galt i familien, at der opstår vold mod børnene. Hvordan hænger de to ting – at man skærer ned på det generelle og så lapper lidt med nogle plastre der, hvor det er gået galt – sammen for ordføreren?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Der er jo ikke tale om, at der i kommunerne bliver skåret ned på de generelle udgifter til børn og unge. Vi har lige overstået et par måneders debat om – hvad skal man sige – omfanget af og forudsætningerne for kommunernes budgetter for 2007. Og vi kunne jo konstatere, da budgetterne var lagt, at der bliver brugt flere penge på børn og unge i forhold til i 2006. Så det er jo ikke således, at der er blevet skåret ned; nej, der bliver brugt flere penge.

Så understreger jeg, at der ud over det er afsat midler til en specifik indsats over for udsatte børn med henblik på at bryde den negative sociale arv. Og i tilknytning til det er der jo netop fokus på at give personalet i eksempelvis dagin-

stitutionerne nogle flere kompetencer til, at de netop kan observere, at et barn har det svært. Det har vi givet penge til, det vil vi fortsat gøre.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg kunne godt tænke mig at blive lidt mere konkret, for nu er vi jo tilsyneladende enige om, at vi skal følge det forslag til vedtagelse, som er blevet fremsat af forespørgerne. I det står der jo, at vi skal sikre kvinder og børn, der er udsat for vold, adgang til krisecentre og et effektivt efterværn.

Er det Venstres ordførers opfattelse, at den adgang i dag er sikret for alle kvinder og børn, og at der laves en effektiv opfølgning for alle kvinder og børn?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg mener, at vi med den seneste aftale om satspuljen, som alle partier på nær Enhedslisten er med i, sætter ekstra 40 mio. kr. af til at styrke kvindekrisecentrene. Og dermed har jeg sagt, og det mener jeg også, at der er midler til at give kvinder og børn et tilbud, der gør, at der er hjælp, når de er i en krisesituation. Vi har jo i den forbindelse sagt, at der også skal være et tilbud, når – hvad skal man sige – livet skal fortsætte, efter at man har været på sådan et kvindekrisecenter. Så jeg synes sådan set, at vi i fællesskab har sat midler af til at kunne gøre det endnu bedre i forhold til i dag.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Når jeg stiller spørgsmålet, skyldes det selvfølgelig, at det er en kendt sag, at finansieringen af landets kvindekrisecentre jo er lidt lemfældig og lidt tilfældig. Det har før været amterne, der har spillet en stor rolle. Nogle centre er privatfinansierede, andre bliver nu kommunalt finansierede, og det er lidt svært at danne sig et indtryk af, hvordan billedet egentlig ser ud, synes jeg.

Det er jo rigtigt, at vi har været enige om at sætte ekstra ind over for børnene på kvindekrisecentrene, men jeg vil bare gerne have, at Venstres ordfører hr. Hans Andersen her fra talerstolen kunne love os, at hvis vi om et års tid – når vi kan se et resultat af kommunalreformen – kan se, at billedet ikke ser godt nok ud, at der ikke er adgang for alle kvinder og børn og ikke er midler til at lave det efterværn, der skal laves for både kvinder og børn, så har vi Venstres ord

for, at vi så er klar til at give flere penge. For det tror jeg bliver nødvendigt.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Nu synes jeg jo, at vi, inden vi giver flere penge ud, lige skal se, hvordan de penge, vi er enige om at afsætte i 2007 og i årene, der kommer, bliver brugt. Opfylder de det behov, som vi sådan set i dag mener skal opfyldes?

Kl. 10.40

Jeg hørte ikke De Radikale ønske yderligere midler til dette område. Vi var enige om, at det her var de penge, der skulle sættes af for at opfylde behovet. Men jeg er altid villig til at se på, hvordan vi kan hjælpe børn, der bliver udsat for vold, og hvis det til næste efterår viser sig, at der er store mangler, er jeg villig til at indgå aftaler, der går ud på at styrke indsatsen over for børn, der bliver udsat for vold. Dem er Venstre altid indstillet på at hjælpe.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Det synes jeg da er en rigtig positiv melding fra Venstres ordførers side, for det var også noget af det, som jeg godt ville spørge ind til, nemlig, at krisecentrene netop i mange tilfælde nu overgår til kommunerne, og i den situation, som mange kommuner står i i øjeblikket, ved vi jo, at når man skal til at prioritere imellem forskellige ting, risikerer vi, at noget af det her også bliver presset og udsat for nogle af de nedskæringer, som vi har oplevet på børneområdet.

Venstre er jo glad for at fremhæve de her genomsnitstal, men det kan den enkelte kommune, som står i en situation, hvor man også er tvunget til at spare på børneområdet, jo ikke rigtig bruge til noget.

Jeg har et eksempel fra Randers Kommune, hvor man skærer ned på børneområdet med det, der svarer til en pædagog pr. daginstitution. Mener Venstres ordfører, at det er med til at styrke den tidlige indsats, som jeg kan forstå vi er meget enige om er noget af det allervigtigste, hvis vi skal forebygge vold mod børn?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Nu kan jeg høre, at fru Kirsten Brosbøl er meget optaget af forholdene i Randers Kommune. Så vidt jeg ved, er det en socialdemokratisk borgmester, der i fremtiden skal stå for styringen i Randers Kommune, og jeg synes, at fru Kirsten

Brosbøl burde drøfte med sin partifælle, om det er en fornuftig prioritering af midlerne. Det er jo en lokal prioritering, hvordan man gør.

Jeg ville måske have prioriteret anderledes, for jeg er meget optaget af, at vi giver børn og unge den bedst mulige service. Det er også derfor, vi fra regeringens side har sagt, at vi vil afsætte 2 mia. kr. ekstra til bedre kvalitet i daginstitutionerne, i særlig grad med fokus på de udsatte børn. For det er overordentlig vigtigt, at vi skærper opmærksomheden og giver det faglige personale de kompetencer, der skal til for at hjælpe de børn, der har det svært.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Det er fint med puljer, men det hjælper altså ikke de kommuner, der i øjeblikket oplever at stå i en ekstremt presset situation, på grund af at regeringen har gennemført to meget, meget store reformer, som påvirker den kommunale økonomi meget drastisk, og jeg synes, det er lidt bekymrende, at Venstre konstant bruger det her argument med, at kommunerne jo bare kan prioritere anderledes. Regeringen har altså pålagt kommunerne en hel række nye udgifter, som den undlader at kompensere for.

Vi må derfor erkende, at regeringen heller ikke med den her finanslov har været indstillet på at gå ind og rette op på den del af det, og der må jeg sige, at jeg er meget enig med den tidligere spørger fra Enhedslisten i, at det ikke nytter noget, at man afsætter forskellige puljer – det kan godt være, det nytter noget, men det hjælper ikke kommunerne med at genoprette den helt grundliggende mulighed for at give børnene de tilbud, som de har behov for. Jeg synes, at Venstre også bliver nødt til at forholde sig til det og lade være med bare at sparke nedad efter de borgmestre. Der er også en række både konservative borgmestre og Venstreborgmestre, der står i den samme situation som Randers' borgmester. Jeg synes sådan set, det er en lille smule arrogant at blive ved med at sparke nedad på den måde.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg kan konstatere, at kommunerne i 2007 i forhold til 2006 vil bruge flere penge på børn og unge-området. Der er ikke tale om nedskæringer. Kommunerne vil bruge flere penge. Ud over det har regeringen afsat puljer, der specifikt målretter indsatsen over for de udsatte børn. Jeg hå-

ber på, at vi kan være enige om, at det er overordentlig vigtigt, at der er fokus på de udsatte børn. Det er bl.a. dem, vi taler om i dag.

Der er jo ikke tale om, at der bliver skåret ned i kommunerne. Der er tale om, der bliver brugt flere penge i kommunerne næste år i forhold til i år, altså 2006. Så jeg kan ikke forstå, at man bliver ved med at forfølge BUPL's fejlagtige påstand om, at der bliver reduceret med 1 mia. kr. eller der bliver fyret 3.000 pædagoger næste år. Det er der ingenlunde tale om. Der bliver brugt flere penge på børn og unge-området næste år.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg siger tak til ordføreren og beder den næste ordfører, fru Kirsten Brosbøl, komme på talerstolen.

Kl. 10.45

Kirsten Brosbøl (S):

Først og fremmest vil jeg gerne sige tak til SF for at rejse den her forespørgsel. Jeg synes, det er rigtig godt, at vi får en debat om et så vigtigt område, som man desværre må konstatere stadig væk er et meget aktuelt problem i Danmark. Vi oplever jo fortsat, som andre også har været inde på, at børn ikke bliver ydet den nødvendige hjælp, som de rent faktisk har krav på i situationer, hvor de er udsat for vold i hjemmet. Det kan vi ikke acceptere, og derfor skal vi med alle midler sætte ind over for det her problem.

Når børn oplever vold i hjemmet, så ved vi altså, at der er lang større risiko for, at de også selv udvikler voldelig adfærd, når de bliver voksne, hvis de ikke får den nødvendige hjælp til at bryde den negative spiral, som det at være voldsramt får dem ind i.

Det gælder også, når vi ser på den seksualiserede vold mod børn, hvor vi jo kan se, at der er et stort behov for behandling af voksne incestofre. Der er blandt kvinder i prostitution en voldsom overrepræsentation af dem, som har været udsat for seksualiseret vold i deres barndom. Derfor ligger den helt tidlige indsats også Socialdemokraterne meget på sinde. Det gælder med hensyn til både at støtte familierne og sikre en høj kvalitet i dagtilbuddene.

Det vil altid være familien, der er den primære kilde til omsorg og kærlighed for et barn. Samfundet kan og skal aldrig gå ind og erstatte den omsorg og tryghed, som en mor og far kan give, hvis de er i stand til at give den. Men nogle forældre kan altså også have behov for støtte til at klare forældrerollen. Der skal vi være parate

til at gå ind og støtte forældrene helt fra graviditeten, så de er rustet til det store ansvar, det er at tage vare på et barn.

Men der skal også være et stærkt sikkerhedsnet, der kan gribe de børn, der bliver udsat for omsorgssvigt og mishandling i hjemmet. Vi skal have bedre specialpædagogiske tilbud i dagtilbuddene, og vi skal have rustet personalet bedre til at fange de signaler fra børn, der har været udsat for vold. Det skal ske gennem en styrkelse af både efteruddannelsen og grunduddannelsen for det frontpersonale, der møder børnene i deres hverdag, og ikke mindst gennem nogle ordentlige normeringer i daginstitutionerne. For det er jo åbenlyst, at hvis børnene skal have bedre mulighed for at blive set og hørt og få den hjælp, de har behov for, nytter det ikke noget, at vi samtidig kører personalet så stramt, at det bliver nedslidt og syg af stress og ikke har tid nok til det enkelte barn.

Det er derfor også et spørgsmål om at sikre børneområdet tilstrækkelige ressourcer, og her må vi jo erkende, at det mange steder i landet i øjeblikket går i den stik modsatte retning. Mange kommuner har måttet skære ned på børneområdet stik imod alle de flotte ord fra regeringens side om styrket indsats og bedre kvalitet.

Ministeren sagde, at kommunalreformen er det bedste, der er sket på børneområdet. Det vil jeg godt sætte spørgsmålstegn ved. Jeg tror i hvert fald, at ministeren sagde, at nogle af medarbejderne manglede nogen at sparre med. Men jeg tror, der er mange, der føler, at de sparer så rigeligt i de her tider!

Presset på kommunernes økonomi påvirker også sagsbehandlingen af indberetningerne om voldsramte børn, hvilket vi har set nogle eksempler på gennem de seneste år. Der er ingen tvivl om, at de kommunale sagsbehandlere er udsat for et stort arbejdspress. Det er ikke nok at sikre efteruddannelse og vejledning. Man må også se på, hvad det er for nogle arbejdsvilkår, vi byder sagsbehandlere.

Socialdemokraterne er meget opmærksomme på, hvilke konsekvenser kommunalreformen får over for voldsramte kvinder og børn, og hvordan kapaciteten på krisecentrene udvikler sig. Jeg vil gerne kvittere for den tilkendegivelse, vi i dag har fået fra Venstre om, at vi i fællesskab vil se på, hvordan udviklingen forløber, så vi kan sikre en god adgang over hele landet, for der er ingen tvivl om, at både geografi og økonomi spiller ind i den her sammenhæng.

Det er også helt på sin plads, at vi med satspuljeforliget for i år har fået afsat 40 mio. kr. til psykologhjælp og støtte til kvinder og børn på krisecentrene, også efter de har forladt centrene. Det er der et stort behov for, og der har virkelig været et hul på det her område, og der er også brug for et langt mere effektivt efterværn.

Det er godt, at vi har fået rettet op på, at det i nogle tilfælde har set ud, som om der faktisk var bedre mulighed for behandling til voldsudøveren end til ofrene for volden, og det håber vi på at de midler, vi har afsat i satspuljen i år, kan være med til at rette op på.

Støtte og rådgivning til mødre er helt afgørende, hvis vi vil hjælpe børnene. Det er mødre, der er den centrale figur i børnenes liv, når familien bryder op efter at have været udsat for vold, og derfor er støtte til mødre også støtte til børnene. Det gælder ikke mindst kvinder med etnisk minoritetsbaggrund, som jo har en voldsom overrepræsentation blandt kvinder på krisecentrene i Danmark.

Der er grund til at være særlig opmærksom på børn med etnisk minoritetsbaggrund, som ofte har brug for en helt særlig støtte og et decideret behandlingstilbud.

I den forbindelse skal jeg også nævne, at Socialdemokraterne fortsat er dybt kritiske over for den praksis, der er over for voldsramte udenlandske kvinder, som ofte risikerer udvisning, hvis de bryder ud af et voldeligt ægteskab. Der har været flere eksempler på helt groteske udvisningssager, hvor børnene er kommet i en svær klemme.

Socialdemokraterne har længe presset på for at få ændret den her praksis, og nu har vi bl.a. FN's Kvindekomité i ryggen, når vi kommer med den her kritik, og det håber vi meget at regeringen følger op på. Det har vi faktisk fået integrationsministerens ord for.

Kl. 10.50

Ministeren var inde på Østrigsmodellen, og jeg kunne godt tænke mig at spørge ministeren om den evaluering af Østrigsmodellen, som vi er blevet lovet af Justitsministeriet. Det kunne jo være interessant at se, for vi ved, at der er meget stor forskel på den praksis, der er rundtomkring i politikredsene, med hensyn til hvordan man bruger den her model, hvordan samarbejdet er mellem de sociale myndigheder og politiet, og hvordan man også giver de mænd, der bliver bortvist fra hjemmet, støtte.

Hvordan fungerer det? Hvordan går det med det? Hvordan er brugen af den her model? Er det noget, vi snart får lidt mere at vide om af regeringen?

Med de bemærkninger vil jeg sige, at vi er glade for, at vi har fået så bredt et forslag til vedtagelse, som vi også synes er dækkende for, hvordan man kan følge op på det her og holde hinanden fast på, at man også får taget nogle gode initiativer, som kan sikre en ordentlig indsats over for voldsramte familier.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er fru Pia Kristensen, for der er ikke nogen spørgsmål til fru Kirsten Brosbøl.

Pia Kristensen (DF):

Der skal ikke herske tvivl om, at det er et højt prioriteret indsatsområde også for Dansk Folkeparti at sikre voldsramte børn og familier anstændige vilkår. Vi er selvfølgelig ligesom alle andre dybt bekymrede over, at ca. 30.000 børn vokser op i familier med vold. Vi er bekymrede over, at flere og flere kvinder sammen med deres børn må flygte fra en voldelig ægtemand og tage ophold på et kvindekrisecenter.

Volden er af så stort et omfang, at jeg nødig vil sætte tal på, men tallene er egentlig heller ikke så vigtige, for ét voldstilfælde er et for meget. Derimod er det kvinder og børn, der gemmer sig bag de tal, og det handler om mennesker, der har taget skade på sjæl og legeme. Det er dem, vi skal tænke på.

Vold er den mest ekstreme form for undertrykkelse. Hvis man ser på mænds vold mod kvinder og børn, er det ikke enkeltstående tilfælde, men en proces, som omfatter systematiske krænkelser gennem anvendelse af fysisk og psykisk magt. Man kan godt undre sig over, at en kvinde, der har været udsat for vold og mishandling, vender tilbage til sin mand efter i kort tid at have søgt hjælp på et kvindekrisecenter – ja, det er jo egentlig paradoksalt, i hvert fald set med mine øjne.

Men når man taler med de kvinder, hører man, at der er flere årsager til, at de ikke kan løsrive sig: Det er måske kvinder, der har været udsat for vold i årevis; de er meget tyndslidte psykisk; de har måske børn og føler, at de ikke magter at stå alene rent økonomisk; der er måske også trods alt noget følelsesmæssig afhængighed af den voldelige ægtefælle; de mener måske også, at børnene har krav på at have deres far

tæt på i det daglige; og endelig er der også dem, der frygter, at hvis de flytter med børnene, kan manden opsøge dem, og så vil det faktisk blive meget, meget værre.

Børnene er underlagt forældrenes beslutninger, og det er dem, der bliver ofre. De forstår ikke, hvorfor mor skal have bank – eller de selv skal for den sags skyld – og de forstår ikke, hvorfor far skammer sig bagefter, eller hvad han nu gør. Børn ser, hører og lægger mærke til alt. De ser ændringer hos forældrene og oplever angst, vrede og meget andet. Børn har en forståelsessans, de undrer sig og tænker over tingene. Deres traumatiske oplevelser er ofte så stærke, at de følelsesmæssige konsekvenser for de børn er alarmerende. Netop derfor er det så vigtigt, at de bliver hjulpet og behandlet i tide.

Folketinget har iværksat mange tiltag, som skal bidrage til, at voldsramte familier modtager den rette hjælp i tide. Med anbringelsesreformen er der strammet op på sagsbehandlingen i kommunerne, der er indført tidsfrister for de forskellige dele af sagsbehandlingsprocessen, kommuner skal indberette til anbringelsesstatistikken, og Ankestyrelsen kan pålægge kommunen at iværksætte støtte. Der skal udbydes kurser målrettet forskellige problemstillinger, så sagsbehandlerne kan blive opkvalificeret. Der er afsat midler, som skal anvendes til efteruddannelse af personalet i dagtilbud, så de bliver bedre til at opdage udsatte børn i tide.

I den netop indgåede satspuljeaftale var satspuljepartierne enige om at forsætte tidligere års prioriteringer i bekæmpelsen af den negative sociale arv. Vi har afsat 40 mio. kr. til en forbedret indsats over for de kvinder og børn, der har forladt krisecenteret, men fortsat har behov for efterværn og støtte, og der er afsat midler til Dannerhuset til forskning på området og til efterværn. Så er der endelig afsat 20 mio. kr. til Videnscenter for Sociale Indsatser ved Seksuelle Overgreb mod Børn.

Kl. 10.55

Jeg synes, det er nogle gode initiativer, men om alle de initiativer er tilstrækkelige, kan jeg hverken sige ja eller nej til her i dag. Vi må selvfølgelig løbende evaluere det her skrækkelige, forfærdelige område, og hvis det viser sig, at der skal mere til, er vi i Dansk Folkeparti villige til at prioritere det her område. Vi tager det gerne op i næste års satspuljeforhandlinger, vi er meget gerne med til at yde en lang større indsats.

Afslutningsvis vil jeg blot sige, at vold i hjemmet ikke er en privat sag. Når der er berettiget

mistanke om vold, mishandling og seksuelle overgreb på børn og voksne, skal vi andre blande os. Det skal vi simpelt hen. Det gælder også politifolk og andre faggrupper og familier og naboer, for det er et samfundsproblem, og vi har alle et ansvar.

Så vil jeg sige, at Dansk Folkeparti selvsagt også er med i det forslag til vedtagelse, som SF har fremsat.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg kan ikke lade være med at tage ordet, for det er jo ikke mange timer siden, Dansk Folkeparti indgik finanslovsforlig med regeringen, og det er en kendt sag, at Dansk Folkeparti igen i år har sikret milliarder af kroner til landets pensionister og altså igen prioriteret de ældre. Det er jo penge, der går til en større ældrecheck, så de velhavende ældre kan købe sig en ny golfkølle; det er penge, der går til, har jeg forstået, underholdning på plejehjemmet – vi skal have lidt mavedans ud på plejehjemmene.

Derfor kan man jo ikke lade være med at spørge sig selv, om det nogen sinde er faldet Dansk Folkepartis folketingsgruppe ind, at de måske bare ét år skulle prøve at kæmpe for flere midler til de udsatte børn i stedet for til de velhavende ældre.

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Nu er det sådan, at vi i Dansk Folkeparti gerne ser, at de ældre også bliver tilgodeset. Vi mener ikke, at de ældre skal betale for andre ting.

Så vil jeg sige til hr. Martin Lidegaard, at vi faktisk lige har siddet sammen i satspuljeforhandlinger og er blevet enige om de initiativer, jeg har remset op her. Vi er blevet enige om de beløbstørrelser, der er afsat. Det synes jeg hr. Martin Lidegaard skal tænke på: Der var Dansk Folkeparti også med.

Sæderne i Socialministeriet er knap nok blevet kolde, før hr. Martin Lidegaard tilsyneladende kommer og siger, at han mener, at der ikke er penge nok i systemet. Som jeg var inde på, er vi villige til løbende at styrke det her område, og vi vil følge meget med i de evalueringer, der kommer, og viser det sig, at de indsatser og midler, der er afsat, ikke er tilstrækkelige, er vi med, må jeg sige til hr. Martin Lidegaard.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg vil gerne anerkende, at vi alle sammen i satspuljeregi har givet, hvis jeg husker rigtigt, sammenlagt 490 mio. kr. over de næste 4 år til bekæmpelsen af den negative sociale arv.

Samtidig har Dansk Folkeparti siddet og givet næsten 2 mia. kr. til de ældre. Det er ikke, fordi det nødvendigvis er et enten-eller, men det er alligevel en prioritering, for man kan jo kun bruge pengene én gang. Der kan jeg som socialordfører ikke lade være med at tænke på, hvor pengene er bedst brugt. Jeg tror sådan set, at fru Pia Kristensen vil give mig ret i, at der er meget at gøre på børneområdet.

Derfor spørger jeg bare sådan helt ydmygt – for det er jo Dansk Folkeparti, der bestemmer i Danmark i øjeblikket, det er dem, der sætter dagsordenen for finanslovsforhandlingerne – om man kunne forestille sig, at Dansk Folkeparti bare på et års finanslov ud over i satspuljen ville prioritere børnene frem for de ældre.

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Man kunne forestille sig mange ting. I Dansk Folkeparti vil vi gerne prioritere alle grupper i samfundet: Det er de udsatte børn, det er de ældre, det er de handicappede, og det er de syge. Der forsøger vi efter bedste evne at fordele pengene rimeligt mellem alle grupperne.

Nu har vi satspuljen, og det er en pulje, hvor pengene skal udbetales til de udsatte grupper, og hvis voldsramte kvinder og børn ikke hører til en udsat gruppe, ved jeg faktisk ikke, hvor vi skal placere dem. Vi synes, der er sat mange midler af til satspuljen, og vi synes, at der er sat en masse gode initiativer i værk. Men som jeg sagde, er vi villige til at følge op og så se, og skal vi gøre yderligere, er Dansk Folkeparti med på det.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Fru Pia Kristensen glemmer at fortælle, at pengene i satspuljen altså kommer fra de mennesker her i landet, der har mindst. De kommer fra dem, der er på kontanthjælp, folkepension, førtidspension osv. – fra nogle af dem, som fru Pia Kristensen siger man gerne vil hjælpe.

Samtidig er der jo masser af penge i den samlede finanslov. Man kunne have valgt at bruge nogle af de mange milliarder kroner, der ligger i statskassen, på at sende dem ud til kommunerne

og sikre en god grundlæggende velfærd, så familierne ikke kommer i den situation og bliver udsatte, og så de voksne i børnehaverne kan sætte ind med støtte på et tidligt tidspunkt. I stedet vælger Dansk Folkeparti f.eks. som for et par uger siden at stemme for skattelettelser til landbruget. Man kunne jo vælge en prioritering, hvor man sagde, at man ønskede en god velfærd i kommunerne, men Dansk Folkeparti gør det stik modsatte. Det er jo Dansk Folkepartis stemmer, der er afgørende for, at der er blevet gennemført så store nedskæringer i kommunernes budgetter for næste år.

Kl. 11.00

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Lidt om historikken bag satspuljen: Dansk Folkeparti kom først med for nogle år siden, for vi synes også, at det er en urimelig ordning, at den satspulje er der. Men der er altså som sagt ikke flertal mod den – jo, tilsyneladende virker det som om, der er nogle partier herinde, der er ved at ændre holdning, men da vi kom ind, var der ikke flertal for, at den skulle nedlægges. Derfor valgte vi at gå med ind, for vi vil hellere sidde ved forhandlingsbordet og være med til at uddele midlerne end sidde udenfor. Sådan arbejder vi i vores parti, må jeg sige til fru Line Barfod.

Og så til det med finansloven, selv jeg ikke vil gå for meget i dybden med finansloven: Der er afsat midler på finansloven, så der også er plads til vækst ude i kommunerne igen i år, og det er der både på ældreområdet og børnepasningsområdet.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det hjælper ikke noget, at man siger, at der er plads til vækst i kommunerne, når man samtidig har pålagt kommunerne en masse nye opgaver, der gør, at de reelt er nødt til at skære ned, så der er færre voksne til at tage sig af børnene, og der er ældre, der må opleve, at de får sjældnere hjemmehjælp osv.

I forbindelse med det, vi taler om i dag – om de familier og børn, der udsættes for vold – vil jeg gerne høre, om det er Danske Folkepartis politik, som jeg kunne forstå, det var Venstres før, at man gerne vil dele nogle plastre ud i form af forskellige puljer, men at man ikke vil sikre, at det grundlæggende er i orden. Man er ikke optaget af at sikre, at der grundlæggende er et godt

niveau, hvad angår børnehaver, og at familierne grundlæggende har penge nok til at kunne få hverdagen til at hænge sammen – til at kunne betale husleje, købe mad osv. Det er man fra Dansk Folkepartis side ikke optaget af, kan jeg forstå.

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Jeg kan godt høre, at fru Line Barfod og Enhedslisten er indstillet på at bære ved til BUPL's forfalskede bål. Alt den ballade, der var omkring det, BUPL kom med – at der blev skåret ned faktisk i alle daginstitutioner i Danmark – er blevet modbevist. Det passer jo ikke.

Tværtimod vil jeg sige, at vi ikke ønsker at uddele plastre og småpuljer. Jeg synes faktisk, at vi har været med til i satspuljen bl.a. at tage nogle helt konkrete initiativer med hensyn til, hvad vi vil gøre for børn i voldsramte familier, og vi har faktisk også, synes jeg, afsat ret mange ressourcer til det.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Vi har set nogle lidt forskellige meldinger fra Dansk Folkepartis side i den her debat om den kommunale økonomi. Vi oplevede jo på et tidspunkt, at Dansk Folkepartis finansordfører var ude at sige:

Ja, vi erkender, at der er et problem med den kommunale økonomi, den hænger ikke sammen. Vi vil gerne afsætte 1 mia. kr. til at genoprette den kommunale økonomi.

Hvor blev den milliard kroner af i finansloven? Hvad skete der med den? Hvorfor er Dansk Folkeparti ikke blevet ved med at insistere på det? Og hvorfor hører vi nu nogle andre toner fra fru Pia Kristensen om, at det er falske tal og der overhovedet ikke er noget om, at kommunerne er pressede? Hvad er det egentlig, der er baggrunden for Dansk Folkepartis holdning i den her sag?

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Nu synes jeg altså, at den her debat er ved at få en mærkelig drejning. Vi snakker om børn og voksne i voldsramte familier, og nu er vi ved at komme ind i en finanslovdebat. Jeg ved godt, det er et yndet emne, både fra Enhedslistens side og fra Socialdemokraternes side, men det er ikke finanslovdebat, vi har i dag.

Så må jeg altså sige til fru Kirsten Brosbøl, at jeg egentlig synes, det er tankevækkende, at Socialdemokraterne får det til at se ud som om, at fordi finansloven ikke lige ser ud, som Socialdemokraterne gerne vil have det, så er vi, V, K og DF, skyld i, at man har fået så mange udsatte børn og familier. Det passer jo ikke; det ligger jo langt tilbage, helt tilbage til dengang, Socialdemokraterne var ved magten.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Jeg synes, det er tankevækkende, at Dansk Folkeparti overhovedet ikke erkender, at den samlede økonomi i kommunerne selvfølgelig betyder noget for, f.eks. hvilke normeringer man kan have i det almindelige dagtilbud. Betyder det ikke noget for Dansk Folkeparti, at de er ordentlige, sådan at man også kan have ressourcer nok til at identificere de børn, som kunne være udsat for vold?

Jeg er enig i, at den her forespørgsel selvfølgelig handler om udsatte børn og voldsramte børn, men det er da noget helt, helt grundlæggende og fundamentalt i den indsats, når vi snakker tidlig indsats og forebyggelse over for voldsramte børn ved at give dem den hjælp, de har behov for, at vi også sikrer en ordentlig normering.

Der må fru Pia Kristensen da erkende, at det også handler om finanser, og at det handler om økonomi, nemlig om at sikre kommunerne en ordentlig økonomi – og det er noget, som vi i øvrigt i hvert fald har skrevet her: at kommunerne skal sikres de nødvendige forudsætninger. Handler det ikke også om økonomi? vil jeg spørge fru Pia Kristensen.

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Det handler i høj grad om økonomi. Også af den grund har vi afsat 2 mia. kr. til børnepasningsområdet, netop for at sikre, at vi kan opspore de udsatte børn i tide, så vi virkelig kan gøre en indsats: 2 mia. kr. er der afsat til børnepasningsområdet.

Kl. 11.05

(Kort bemærkning).

Lotte Thiim Bertelsen (SF):

Vi i SF er jo også med i satspuljeforhandlingerne og er også glade for, at der er blevet afsat penge til krisecentrene, men i princippet kunne vi faktisk bedre tænke os, at de blev afsat på finanslo-

ven. Mange af de penge, som bliver afsat, er jo penge til driften, og det plejer vi i virkeligheden ikke at give penge til i satspuljeforhandlingerne. Det plejer jo mere at være til nye initiativer og specielle ordninger eller noget lignende. Så vil Dansk Folkeparti og fru Pia Kristensen være med til i fremtiden at afsætte penge på finansloven til krisecentrene?

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Jeg synes først og fremmest, det er noget, som Det Radikale Venstres ordfører må diskutere med sin partifælle hr. Martin Lidegaard. Hr. Martin Lidegaard var med til forhandlingerne om satspuljen, og der hørte jeg ikke en lyd om, at de 40 mio. kr. ikke skulle finansieres via satspuljen. Så jeg er helt uforstående over for det spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Lotte Thiim Bertelsen (SF):

Nu kan jeg jo som SF'er ikke svare på, hvad De Radikale har villet og ment i satspuljeforhandlingerne, så derfor vil jeg bare gentage spørgsmålet fra SF om, hvordan Dansk Folkeparti vil forholde sig til at få krisecentrene på finansloven i fremtiden og i den forbindelse også efterværnet.

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Ja, undskyld, jeg beklager, men sådan er det jo, når der er nye ansigter. Jeg mente selvfølgelig fru Anne Bastrup.

Der kan jeg så sige det samme, som jeg sagde om hr. Martin Lidegaard, nemlig at han ikke havde brokket sig, og det gjorde fru Anne Bastrup heller ikke. Der var i hvert fald ingen kommentarer, da de 40 mia. kr. skulle afsættes til krisecentrene, og heller ikke til projektet vedrørende Grevinde Danner Stiftelsen. Så jeg synes, SF må tage den interne debat, inden SF begynder at gå ud og spørge andre partier.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Nej, men nu var det konkret et krav fra SF, at vi fik sat fokus på kvindekrisecentrene, herunder den undersøgelse, der kommer til at foregå i Dannerhuset.

Men det centrale i fru Lotte Thiim Bertelsens spørgsmål er: Kan Dansk Folkeparti se, at det ikke er vejen frem, at vi via satspuljen løbende

skal finansiere den type faste forløb, som kvindekrisecentrene er?

Det var jo også den diskussion, vi havde om ungdomsuddannelsen til sentudviklede, hvor vi i lang tid holdt fast i, det da i hvert fald var fuldstændig ude i hampen, at den skulle finansieres via satspuljen, og hvor det var Dansk Folkeparti, der holdt fast i, at også denne skulle finansieres sådan.

Det er det der principielle problem: Hvor meget skal satspuljen finansiere, og hvornår bliver det et finanslovspørgsmål? Hvor går grænsen hos Dansk Folkeparti?

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Som sagt for historikkens skyld: Vi har jo egentlig aldrig brudt os om den satspulje. Som jeg sagde før til fru Line Barfod, så gik vi med ind i satspuljekredsen, fordi vi godt ville være med og se, hvad de penge blev udmøntet til, og også ville have noget medbestemmelse over de mange penge, der blev udmøntet. Vi er jo også enige om, at det er folk på overførselsindkomster – førtidspensionister, kontanthjælpsmodtagere, folkepensionister – der indbetaler til den.

Hvad angår overvejelserne om, hvad satspuljen skal blive ved med at finansiere, må jeg sige, at vi jo har fornemmelsen af, at SF gerne vil have satspuljen nedlagt. Der er også sådan rimelig positive toner, det har jeg da læst i avisen, fra Socialdemokraterne, og der har vores finansordfører udtalt til medierne, at vi gerne ser, at satspuljen bliver nedlagt efter næste folketingsvalg. Så der er ikke mange år tilbage, hvis det går efter vores ønske.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Det ser jeg så frem til: at vi kan få afviklet satspuljen således, og – hvilket selvfølgelig også er forudsætningen – at overførselsindkomsterne så vender tilbage til den almindelige regulering, og at man ikke bruger pengene til andet. Så er vi parate til at snakke om det.

Men det principielle, indtil den satspuljeaftale ophæves, er jo, hvor mange ting, herunder kvindekrisecentrene, Dansk Folkeparti vil være med til gradvis at flytte over på finansloven. Så vender vi simpelt hen tilbage til fru Lotte Thiiim Bertelsens spørgsmål: Vil Dansk Folkeparti, hvis vi kommer med et beslutningsforslag, være med til, at vi overfører det til finanslovaftalen?

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Det kan jeg slet ikke stå og afgøre her og nu. Nu snakker fru Anne Baastrup lige præcis om kvindekrisecentrene, men der kunne da også være andre ting, som Dansk Folkeparti mente ikke skulle finansieres via satspuljen. Så det er jo lidt en konkurrence om, hvilke ting der skal flyttes fra satspuljen til finansloven, og det er ikke noget, jeg kan komme med et klart bud på her i dag. Jeg skal selvfølgelig have mit bagland med i sådan nogle beslutninger.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører bliver hr. Tom Behnke.

Kl. 11.10

Tom Behnke (KF):

Tak til SF for at rejse denne forespørgselsdebat. Tak, fordi det er en utrolig vigtig debat. Det er vigtigt, at vi hele tiden holder fokus på emnet, for vold er uacceptabelt, og vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at sikre, at børn ikke udsættes for vold.

Men også en tak, fordi det giver mig som ordfører for De Konservative en helt enestående mulighed for at fortælle om alle de ting, som regeringen har gennemført, og alle de ting, som regeringen er i fuld gang med at gennemføre – i øvrigt for en stor dels vedkommende med et meget bredt flertal i Folketinget.

Vi har fra konservativ side altid været meget opmærksomme på gode forhold for familierne, og dermed for børnene. Vi er derfor også bekymrede for de børn, som udsættes for vold eller vokser op i familier præget af vold. Med den holdning har vi naturligvis også været med til at presse på for at få regeringen til at iværksætte en række initiativer. Vold er som sagt helt uacceptabelt, og vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at sikre voldsramte børn og familier anstændige vilkår.

Inden jeg kommer til alle de initiativer, der er iværksat i den forbindelse, vil jeg også lige nævne, at denne regering jo har gennemført markante opstramninger i straffeloven, så voldsmand får en markant og mærkbar sanktion. Vi har samtidig sikret, at voldsmand, som skal afsone straffen i fængsel, får tilbudt kurser i rigtig adfærd, såkaldte cognitive skills, så de fremover kan begå sig uden at gribe til vold. Og vi har sikret, at voldelige mænd kan fjernes fra hjemmet, så det ikke altid er kvinden og børnene, som må forlade det fælles hjem.

Vi har på det sociale område gjort en hel masse for at forebygge vold og for at samle op, hvis det alligevel skulle gå galt. Vi har udarbejdet en handlingsplan mod børnemishandling; vi har vedtaget en anbringelsesreform; vi har sikret støtte til kvindekrisecentre; vi har sat ind på flere fronter for at sikre, at der sker en underretning, hver gang fagpersoner eller andre møder børn, der har symptomer på at have været udsat for vold. Og lad mig i den forbindelse lige nævne i parentes, at det jo viser sig, at pædagoger i skoler, daginstitutioner og fritidshjem faktisk er rigtig gode til at være opmærksomme på det.

Vi har også sat ind med hensyn til at sikre, at kommunerne reagerer på underretninger, og at sagsbehandlere er klædt på til at håndtere sager om vold mod børn og til at forebygge vold mod børn.

Regeringen er således inde på den helt rigtige kurs, og vi skal videre ad samme vej, for hver gang, et barn udsættes for vold, er én gang for meget. Derfor skal vi videre, og vi skal sikre, at regeringens mange initiativer og tiltag også virker i praksis.

Når det ulykkelige sker, at børn udsættes for vold i familierne, har vi alle et ansvar for at underrette de sociale myndigheder, og det er vigtigt for mig igen at understrege, at vi alle har et ansvar. Og når vi så indberetter til de sociale myndigheder, eller når børn selv retter henvendelse til kommunerne, skal kommunerne tage opgaven alvorligt. Enhver henvendelse skal tages alvorligt, og der skal handles, og der skal handles hurtigt. Derfor er det også godt, at netop denne regering har indført sagsbehandlings-tider, så vi er sikre på, at der sker noget.

Specielt når børn selv retter henvendelse til kommunerne, er det helt uhørt, at der findes historier om kommuner, som bare har affærdiget barnet eller den unge. Det må aldrig ske. Alle sager skal tages alvorligt, og det er kommunens ansvar, at der bliver fulgt op på sagerne. Der skal handling til.

Derfor er det også glædeligt, at regeringen har afsat betydelige midler til bedre uddannelse af fagpersoner, sagsbehandlere, så de rent fagligt er klædt godt på til at håndtere sager om vold og overgreb mod børn. I den forbindelse vil kommunalreformen alt andet lige også betyde, at der vil være mulighed for specialisering i forvaltnin-gerne, så der altid er en medarbejder, der er god til den type sager.

Med hensyn til den forebyggende indsats er der igangsat forsøg med forberedende forældre-

kurser, også kaldet »Klar til barn«, som skal forberede kommende forældre fra socialt udsatte grupper på rollen som forældre. Og med hensyn til at undgå gentagelser er der lige afsat 40 mio. kr. til kvindekrisecentre via satspuljen. Pengene skal bruges til bedre udslusning og opfølgning, så kvinderne ikke flytter direkte tilbage til den voldelige mand. Et andet initiativ er et projekt til behandling af de mænd, der udøver vold, så de kan lære at begå sig uden at gribe til vold.

Så vi har strammet op på lovgivningen. Vi har afsat midler til kampagner, til efteruddannelse, til krisecentre og til behandling af både ofrene og de voldelige mænd.

Afslutningsvis skal jeg lige nævne, at Det Konservative Folkeparti naturligvis støtter forslaget til vedtagelse, som vi er medforslagsstillerne på.

Formanden:

Der er lige et enkelt spørgsmål til hr. Behnke. Det kommer fra fru Lotte Thiim Bertelsen, værsgo.

(Kort bemærkning).

Lotte Thiim Bertelsen (SF):

Nu nævnte hr. Tom Behnke selv det her med voldsmænd og straffeloven og kurser til voldelige mænd, som vi alle sammen synes er rigtig gode tiltag.

Jeg kunne i den forbindelse godt tænke mig at spørge, hvordan De Konservative forholder sig til begrebet husspektakler, som i vores optik jo er et forældet begreb fra dengang, hvor revselseretten indbefattede retten til, at man kunne slå såvel kvinder som børn i eget hjem. Det er jo sådan, at husspektakler ofte dækker over reel vold mod kvinder, og vi mener, at begrebet husspektakler er med til at bagatellisere den voldshandling, der faktisk finder sted i hjemmene.

Kl. 11.15

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (KF):

Det er jo en konkret vurdering i den enkelte situation, og der vil det typisk være de polititjenestemænd, som er ude på stedet, i hjemmet, der vurderer, hvad der er tale om her. Er der tale om drikkelag og højkrøst råben og skrigen, tumult, eller er der tale om vold? Det vil jo være næsten umuligt for mig at stå her på Folketingets talerstol og lave en præcis definition af, hvornår det er det ene eller det andet. Det må være de kompetente myndigheder, som er ude og ser den

konkrete situation, der ved, om der her er tale om husspektakler, som man måske skal hjælpe til bliver bragt til ophør, eller om der er tale om en voldssag, der skal skrives.

I den forbindelse er det selvfølgelig også af betydning, om nogle af parterne ønsker politiets indblanding i det, der foregår, eller om man simpelt hen bare har været oppe og skændes og det er løbet for vidt, og man så skal have bragt urolighederne til ophør. Det er jo et anliggende for de myndigheder, der står ude på stedet, det kan jeg næppe stå her og lave en generel afgrænsning af.

(Kort bemærkning).

Lotte Thiim Bertelsen (SF):

Men det, som hr. Tom Behnke kan, er jo at være med til at afskaffe selve begrebet. For man ved jo fra mange sager, at kvinden ikke i den aktuelle situation kan eller tør sige til politiet, at det er reel vold, men sammen med manden er med til at bagatellisere sagen. Derfor optræder de her ting ikke i voldsstatistikkerne, og det er med til at skabe et stort mørketal for, hvor udbredt vold mod kvinder i hjemmene reelt er.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (KF):

Ja, og i øvrigt også et utrolig stort mørketal for, hvor udbredt skjult vold mod mænd i hjemmet er. For der er vi nok i den situation, at der i langt højere grad ikke er nogen, der ønsker politiet indblandet. Det skal vi lige huske.

Med hensyn til vold mod kvinder har regeringen jo strammet op. I det øjeblik der foreligger en anmeldelse om vold, kan kvinden ikke længere, som hun kunne i gamle dage, trække sagen tilbage. Nu skal sagen gennemføres. Det, man tit så tidligere, var jo, at kvinden rent faktisk anmeldte manden, men når der så var gået et par dage, fortrød hun og tog ham til nåde; så gik hun til politiet og sagde: Jeg vil gerne trække min anmeldelse tilbage. Den slags sager var der mange af, men det kan man ikke længere. Når først der er et journalnummer på, og sagen kører, kan den ikke trækkes tilbage.

Det kan selvfølgelig blive lidt vanskeligt at bevise sagen og løfte bevisbyrden, hvis der ikke er nogen, der ønsker at vidne, når man når i byretten, men sagerne kan altså ikke trækkes tilbage længere. Så regeringen har rent faktisk prøvet at opprioritere her og også sendt det klare signal til politiet: De her sager skal tages alvorligt. Vær

særlig opmærksom på, om kvinden har været udsat for vold.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg tror, vi var nogle stykker, som reagerede lidt, da hr. Tom Behnke ved forrige spørgsmål sagde, at der ikke blev en sag, hvis de involverede parter ikke ønskede politiets indblanding. For hvis man er ude i noget, som regulært er vold, og dermed har overtrådt grænsen for almindeligt skænderi – en lidt sjov måde at håndtere et skænderi på, måske, inden for hjemmets fire vægge – og så involverer en myndighed ved at tilkalde politiet, eller hvis andre gør det, er det vel ikke parterne alene, der bestemmer, om der er begået en kriminel handling. Det er der vel også andre, der gør. Det kunne være vold mod manden, vold mod barnet.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (KF):

Det er jo en spændende debat, der udvikler sig under det her, men den er relevant nok.

Altså, det, der gør sig gældende, er jo, at i det omfang volden har medført skade på et eller flere ofre, så optager politiet optager rapport, medmindre alle simpelt hen slår syv kors for sig og siger: Vi vil overhovedet ikke have politiet indblandet, og medmindre man kan se, at det er meget tumultagtigt, det, der er foregået, og at der ikke er nogen konkret anledning til at skrive sagen. Men er der skader, skal sagerne skrives.

Men hvis naboen har ringet, fordi der bliver råbt i lejligheden ved siden af, og man kommer ud og kan se, at der er væltet lidt møbler, men at der ikke er nogen, der har skader, og begge parter sidder stille og roligt og siger: Ja, det gik for vidt, og vi har skændtes lidt højlydt, men der er i øvrigt ikke nogen, som er kommet til skade, hvad er det så for en sag, man skal skrive? Det ville være umuligt at løfte bevisbyrden for, hvem der har slået hvem, for hvem har været til stede? Den sag kan jo ikke skrives.

Derfor skal man være opmærksom på, at der er nogle spilleregler for, hvordan politiet håndterer de her sager. Er der tale om skader, bliver de pågældende mennesker opfordret til at tage på skadestuen og til at anmelde sagen. Men man kan jo kun skrive en forside. Hvis ingen ønsker at udtale sig overhovedet, så kan politiet ikke skrive andet, end at der efter deres opfattelse var tale om vold, men der er ikke nogen, der kan bevise, hvem der har gjort hvad.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg er faktisk ikke uenig med hr. Tom Behnke i, at man selvfølgelig ikke skal kriminalisere det, at der ligger væltede møbler rundt omkring. Det var også derfor, at jeg trak en grænse ved, at det var oplagt, at der var foregået en kriminel handling, f.eks. beskadigelse af et andet menneske. Det mener jeg stadig væk er en kriminel handling og ikke bare noget, som man nødvendigvis bare skal se på i passivitet – slet ikke, hvis det er mindreårige, det går ud over.

Kl. 11.20

Forespørgslen i dag handlede jo om børn, og børn synes jeg i hvert fald ikke skal være afhængige af, om de voksne ønsker at udtale sig. Der må være en særlig beskyttelse, sådan at hvis et barn er involveret i voldelige handlinger i et hjem, er der altså nogle myndighedspersoner, der påtager sig at beskytte det barn, uanset om de voksne ønsker at vidne eller ej.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (KF):

Det var godt lige at få det præciseret. Det er jeg meget glad for at fru Karen Klint gjorde. For det er rigtigt, at vi var meget ovre i at tale specifikt om vold mod kvinder, og i nogle tilfælde også mod mænd.

Er der tale om børn, som har været udsat for vold, eller er der børn til stede ved alvorlige husspektakler, er det min klare opfattelse, at myndighederne skal gribe ind og fjerne børnene fra stedet her og nu. Og så må man få ro på situationen og finde ud af, hvad man så gør. Men børnene skal selvfølgelig fjernes.

Er der skader på børnene, skal der optages rapport, og der skal foregå en indberetning til de sociale myndigheder. Det er helt indlysende logisk. Det er en stående ordre, om jeg så må sige, i politiet, at selvfølgelig skal man det. For politiet kan jo ikke fjerne et barn fra et hjem, uden at der bagefter skal ligge noget skriftlig dokumentation, og det er altså en indberetning, en rapport til de sociale myndigheder. Så det skal selvfølgelig finde sted.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det er ikke, fordi jeg synes, vi skal have en lang juridisk diskussion, men jeg tror, det er ret vigtigt, også i forhold til hvem der måtte overvære debatten eller læse den senere, at få slået fast, at det ikke er noget krav, at der er en skade. Vold er

strafbart, også selv om man ikke er blevet skadet.

Altså, man kan godt slå andre, uden at det fører til, at der er tænder, der ryger ud, eller der kommer blå mærker eller andet, hvor det kan ses, at der er en skade. I det øjeblik der er tale om vold, er det strafbart, og det bør politiet behandle som en strafbar handling, uanset om det er begået i hjemmet eller på gaden eller på et værtshus. Det må være den retstilstand, vi skal have i Danmark, at man behandler vold ens, uanset hvor det er blevet begået henne, og uanset om den, som har været udsat for volden, anmelder det eller ej.

Så er det rigtigt, at der kan være bevismæssige problemer, som man må forholde sig til. Men udgangspunktet må være, at vold er det samme, uanset hvor det begås henne, og det håber jeg at hr. Tom Behnke er helt enig i.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (KF):

Naturligvis er jeg helt enig i det. Det, der bliver problematisk, er, at man har 1 minut til at svare på i øvrigt ofte flere spørgsmål på en gang. Så bliver det meget sådan staccatoagtigt.

Lad os tage det fra en ende af: Hvis der er nogen, der anmelder vold, skal der optages en rapport om vold, uanset om der er skader eller der ikke er skader. Så enkelt er det. Så det er altså ikke interessant i den sammenhæng, om der er skader.

Men hvis ingen af parterne ønsker at anmelde noget, når politiet tropper op i en lejlighed, hvor der har været råbt lidt højt og måske flyttet rundt på nogle møbler, og hvis der ikke er nogen, der har skader overhovedet, og ingen ønsker politiet involveret, ingen ønsker, at der skal skrives noget om det her, så er det jo meget, meget svært for myndighederne og efter min bedste overbevisning også tidsspilde overhovedet at sætte papir i skrivemaskinen.

Men er der skader på nogen, er der selvfølgelig en sag, der kan skrives, og så skal sagen skrives. Er der børn involveret et sådant sted, skal der tages hånd om børnene, uanset om der er skader på nogen eller ej.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det, der forvirrer mig lidt, er, at hr. Tom Behnke bliver ved med at stå og tale om skader. Altså, hvis man kommer, og der er et barn, der har fået en lussing – eller en mor, selv om hun så ikke vil

udtale sig – eller faren for den sags skyld har fået et spark over skinnebenet, eller hvad det nu kan være, og man ikke lige kan se det, men kan se, der er sket noget, og der er nogle naboer eller andre, så er der vel tale om vold.

Så er jeg enig i, at der kan være et bevismæssigt problem med hensyn til, om man kan få dømt vedkommende. Og det skal politiet selvfølgelig forholde sig til, når de finder ud af, hvor langt de vil gå med sagen, altså hvis alle klapper i og ingen vil sige noget.

Men jeg synes, det er vigtigt at få slået fast, at det afgørende i forhold til, om der er tale om vold, ikke er, om der er skader. Hvis man har slået nogen eller sparket nogen, er der tale om, at der er udøvet vold, og det skal politiet behandle ens, uanset om det er foregået i hjemmet eller ej.

Det er derfor, der er et problem med det her ord husspektakler. Man bruger det ofte i daglig tale, som om det både kan være det, at der har været råbt højt, og det, at der er tale om vold. Jeg synes, det ville være rart at få det skilt ad, så vi får det meget klart, at vold er vold, uanset hvor det foregår henne. Der kan jo også være bevisproblemer i forhold til vold, der er foregået på et værtshus.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ja tak. Taletiden er maks. 1 minut.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (KF):

Vold er vold, men hvis myndighederne kommer ud til husspektakler, hvis naboerne ringer og siger, at der bliver råbt lidt højt, og myndighederne kommer ud, hvordan skal de så kunne vide, at en af parterne har fået tildelt en lussing? Det kan de ikke. Altså kan myndighederne jo ikke starte den sag, hvis parterne i øvrigt sidder og er ved deres sansers fulde brug og kan sige, at der ikke er noget at komme efter her.

Men det er jo en konkret vurdering. Hvis den ene part sidder meget kuet og ingenting siger, kunne det godt være, det var en god idé lige at blive 5 minutter længere og finde ud af, hvad det her er. Og så kunne det godt være, der kom nogle ting op til overfladen, der gjorde, at der alligevel blev en sag. For vold er vold.

Kl. 11.25

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er hr. Martin Lidegaard.

Martin Lidegaard (RV):

Vold som fænomen hænger meget ofte sammen med en lang række andre sociale problemer, fra misbrug over økonomiske problemer til manglende uddannelse, prostitution osv. Det gælder vold i almindelighed, og det gælder også vold over for børn.

Men uanset hvad baggrunden er, må vi konstatere, at alt, alt for mange børn i Danmark oplever vold, og at vi ikke med de systemer, vi har, er gode nok til at støtte de børn, der oplever det. Vold er ødelæggende for menneskers selvværd, den sætter varige præg og ar i menneskers sind og giver mindre mulighed for at leve et godt og værdigt liv bagefter.

Derfor er Det Radikale Venstre naturligvis enig i alle de tiltag, der er foreslået i vedtagelsen fra SF, og vi bakker dem op. Det er jo alle sammen tiltag, der handler om at støtte de børn, der er udsat for vold, på en bedre og mere systematisk og effektiv måde. Men det er altså også tiltag – må vi erkende – der handler om, at skaden er sket. Måske kunne man godt her dvæle en lille smule mere ved, hvordan vi undgår, at det overhovedet sker, at så mange børn bliver udsat for vold. Der mener vi faktisk fra radikal side, at vi kunne forebygge det en hel del bedre, end vi gør i dag.

Lad mig nævne tre eksempler. Det første eksempel, jeg vil nævne, er, at vi nu fra den første rigtig grundige anbringelsesstatistik ved, at den gennemsnitlige alder på børn, der bliver anbragt, ligger omkring 13 år. Det er faktisk kun 120 ud af de små 1.400 børn, der blev anbragt sidste år, som var 0-3 år. Det synes jeg vidner om, at vi i vore systemer har en alt, alt for lille tilbøjelighed til at gribe ind på det tidspunkt, hvor problemet virkelig er. Vi skubber snebolden foran os, og de børn, der går for lud og koldt vand derude, bliver ofrene for den strudsepolitik, det er at lukke øjnene i stedet for at gribe ind tidligt, når problemet konstateres.

Det andet eksempel, jeg vil nævne, er vores daginstitutioner. Nu har regeringen støttet af samtlige partier i Folketinget undtagen Det Radikale Venstre, besluttet at bruge 1 mia. kr. på at nedsætte taksterne for de rigeste forældre i landet, på trods af at 82 pct. af de samme forældre ikke ønsker de takstnedsættelser, men tværtimod ønskede, at man brugte midlerne til bedre normeringer, større sociale indsatser i daginstitutionerne og større hjælp. Det er os fuldstændig ubegribeligt, at venstrefløjen har støttet det forslag, men det er os også ubegribeligt, at man

ikke kan finde bred politisk enighed til at styrke indsatsen i daginstitutionerne allerede nu fra næste år med den milliard kroner.

Det tredje eksempel, jeg vil nævne, er selve administrationen. Her bevæger jeg mig ind på et stort og meget komplekst område, men det er vores opfattelse, at detailreguleringen fra statslig side på en række sociale områder har nået et omfang, der står direkte i vejen for en kvantitativ sagsbehandling på de her områder i kommunerne.

Jeg kan ikke nå at nævne alle områderne, men jeg vil bare gerne nævne, at hvad vi har udrettet og hvad regeringen har udrettet i de sidste 5 år med hensyn til nye regler og kontrol og skemaer på kontanthjælpsområdet og arbejdsmarkedsområdet, er ikke småting. Og det er vel at mærke regler, hvor kommunerne, hvis de ikke overholder dem, bliver straffet med, at der bliver taget penge fra dem, fordi de ikke får refunderet deres udgifter.

Det betyder, at der ganske roligt og langsomt, men sikkert, sker et skred i den kommunale sagsbehandling over mod de områder, som er tilpas detailreguleret, og hvor man bliver straffet økonomisk, hvis ikke man kan leve op til de regler, som vi har fastsat herindefra. Hvis man er kommune, går man selvfølgelig efter de områder, hvor man skriver op punkt for punkt til nogle bestemte proceskriterier, og hvis ikke man lever op til dem, så bliver man bonet for penge, og så må sådan noget som børn og unge og de mere bløde områder komme i anden række, for ellers mister kommunen penge.

Der har vi altså sat en incitamentsstruktur i gang i de kommunale forvaltninger, som vi ser på med ret stor bekymring. Svaret er naturligvis at bygge en offentlig sektor op på tillid og ansvar i stedet for kontrol og skemaer.

Når det er sagt, kan vi støtte vedtagelsen, fordi den trods alt lapper lidt på de problemer, vi har i kommunerne, men jeg vil ikke lægge skjul på, at hvis det stod til Det Radikale Venstre, gjorde man en langt, langt større forebyggende indsats, end vi har gjort indtil nu.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Og den sidste ordfører bliver fru Line Barfod.

Kl. 11.30

Line Barfod (EL):

Jeg synes, det er godt, at vi har debatten i dag om vold mod familier og børn. Jeg håber så, at

vi, næste gang vi har en sådan debat og får lavet en vedtagelse, sikrer, at vi også gør den ikke-kønsdiskriminerende, så vi får det med, som hr. Tom Behnke var inde på, nemlig at der også er mænd, der udsættes for vold. Jeg tror, det er vigtigt, at vi har med i det samlede billede, at det også er vigtigt at sikre gode vilkår for de få steder, der er til at hjælpe de mænd, der bliver udsat for vold. Det er noget, vi bliver nødt til at have fokus på i årene fremover, fordi det også kan give store problemer.

Så er det jo fint nok med det, man deler ud af puljemidler, og også det, der er lagt op til i vedtagelsen her, om at gå ind og hjælpe, når det er gået galt. Det er selvfølgelig utrolig vigtigt, og det skal vi gøre. Når børnene har været udsat for vold og er kommet i klemme, er det vigtigt, at der sker noget, men det bedste var jo, hvis vi kunne forebygge, at det sker.

Derfor virker det altså noget mærkeligt at høre især regeringen og Dansk Folkeparti, som synes, det er rigtig godt med de her for små plastre, man deler ud rundtom i forhold til de familier, hvor det er gået galt, men som samtidig med den store hovl kører hen over kommunerne, så de mange steder er nødt til at skære ned.

Det er rigtigt, at nedskæringerne er ujævnt fordelt, men rigtig mange børn oplever, at der er flere børn pr. voksen i børnehaverne, at de voksne ikke har tid til at snakke så meget og være så meget opmærksomme på det enkelte barn og slet ikke har den fornødne tid til at snakke med forældre.

Jeg tror, mange ting kunne undgås, hvis vi sørgede for, at der var flere dygtige voksne i børnehaver og vuggestuer, som havde god tid til at snakke med forældrene, som kunne komme på et besøg i hjemmet, se, hvordan det fungerer der, som kunne snakke med forældrene og give dem nogle gode råd om, hvordan man håndterer nogle børn, som måske af forskellige grunde er lidt vanskelige, kunne hjælpe dem med måske også at tage kontakt til kommunen, hvis der er brug for noget ekstra støtte i en periode.

Jeg tror, vi i vores socialpolitik skal væk fra småligheden. Med bistandsloven i midten af 1970'erne havde man lagt op til, at man netop skulle droppe småligheden og se på, hvad det var, den enkelte familie havde brug for for reelt at kunne komme til at stå på egne ben, men der gik ikke lang tid, før man gik væk fra det princip igen, og i dag bliver alt udmålt i små portioner, og man skal hele tiden søge og søge og søge

med hatten i hånden, hver gang man har brug for den mindste hjælp.

Jeg tror, vi kunne undgå rigtig mange forskellige problemer og også vold, hvis vi droppede småligheden, og hvis vi sørgede for, at de familier, der i en periode har brug for økonomisk hjælp, fik en hjælp, der var høj nok til, at de både kunne betale huslejen, købe mad hver eneste dag hele måneden og købe nyt tøj til børnene. For noget af det, der er med til at skabe konflikter i hjemmene, er altså, hvis man ikke har penge nok til at få tingene til at hænge sammen. Så ved jeg godt, at der også kan opstå konflikter og vold i rige familier, og der skal vi selvfølgelig også være opmærksomme på, at det er nogle andre virkemidler, der skal sættes ind med dér. Men nogle af de store grupper med udsatte børn er der, hvor regeringen og Dansk Folkeparti går ind og skærer ned, så familierne simpelt hen ikke har penge nok at leve for.

Jeg synes, det kunne være godt, hvis vi en dag kunne få en reel debat om: Hvordan får vi igen en socialpolitik, hvor formålet reelt er at hjælpe, frem for kun at uddele plastre? Det tror jeg ville være den bedste hjælp vi kunne give, frem for kun plastre.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg vil gerne takke ordførerne for debatten. Jeg synes, det har været en god debat, som er kommet godt omkring med hensyn til, hvad vi kan gøre for at bekæmpe vold mod børn.

Jeg vil dog også sige, at jeg synes, der har været meget udbredt enighed om behovet for både at sørge for, at voksne tager ansvar, og at der bliver fulgt ordentligt op, når der er en underretning, og om, at vi skal sørge for at forebygge mest muligt. Det er jo også noget af det, vi virkelig har sat fokus på de senere år gennem bl.a. behandlingstilbud til mændene, men også det at få behandlet børnene, der enten har været udsat for vold eller har overværet deres mor blive slået, og så de nye forældrekurser, hvor vi netop tager fat på et meget tidligt tidspunkt.

Derfor vil jeg nøjes med to kommentarer til det, der er blevet sagt under debatten. Den ene er, at jeg skal svare fru Kirsten Brosbøl omkring evalueringen af den såkaldte østrigsmodel. Jeg er bekendt med, at Justitsministeriet vil komme med en evaluering inden årets udgang. Så det må jo være om forholdsvis kort tid, at vi får et bedre kendskab til, hvordan det så er gået med den.

Så vil jeg sige til fru Lotte Thiim Bertelsen, som refererede til Ole Pass' – formanden for socialcheferne – udmeldinger om, at der er problemer i de situationer, hvor forældrene ikke vil samarbejde om en indsats. Jeg tror, fru Lotte Thiim Bertelsen sagde, at der så åbenbart er noget der, der skal rettes op på. Der vil jeg gerne sige, at jeg selvfølgelig ikke mindst på baggrund af Ole Pass' udtalelser har prøvet at finde ud af: Er der noget hold i de kritiske kommentarer, der har været med hensyn til problemer for kommunerne med at sætte ind, hvis forældrene ikke vil samarbejde?

Det er der altså efter min bedste opfattelse ikke noget til hinder for. Lovgivningen er faktisk meget klar på området. Det handler om barnets tarv, det er barnet, der skal sættes i centrum. Det vil altid være hensynet til barnet, der vejer tungest, hvis der er en konflikt mellem barnets og forældrenes interesser. Så min bedste vurdering er, at lovgivningen er, som den skal være med fokus på barnet, men også med handlemuligheder med hensyn til at kunne sætte ind.

Det er jo sådan, at selv om forældrene ikke vil give deres samtykke, har kommunerne rigtig mange muligheder for at sætte ind, og det gælder faktisk hele spektret lige fra undersøgelser til anbringelse uden for hjemmet. Det er simpelt hen ikke rigtigt, når der bliver sagt, at der skal vandfaste beviser for, at barnet har været udsat for vold eller lignende. Det er nok, at der er en åbenbar risiko for, at det vil ske; så er der muligheder for at gribe ind. Det, at kommunerne kan bruge hele spektret, betyder, at man kan gå ud og lave de undersøgelser, som man finder er nødvendige, selv om forældrene ikke vil give deres samtykke til det. Der er jo også som noget nyt mulighed for, at man kan udstede forældre-pålæg og stille nogle krav til forældrene. Der er altså en lang række muligheder for kommunerne for at gribe ind.

Men netop fordi det var formanden for socialcheferne, der var ude med de her meldinger, tog jeg faktisk en debat med landets socialchefer om det på deres nylige årsmøde, for jeg synes, det er nogle meget uheldige signaler at sende, når det rent faktisk er sådan, at lovgivningen giver masser af muligheder for at sætte ind, også når forældrene ikke ønsker at samarbejde.

Det endte med, at formanden for Socialcheferne faktisk har lovet mig at sende nogle konkrete eksempler på, hvad det er, de synes, der mangler i lovgivningen, og jeg venter spændt på at se, hvad det er for nogle eksem-

pler. Jeg tror simpelt hen, at det mere er et spørgsmål om kommunernes praksis, end at det er lovgrundlaget, der er noget galt med, men jeg vil selvfølgelig være lydhør over for det, og jeg har netop bedt om at få de her eksempler, fordi jeg synes, det er nogle uheldige signaler, der bliver sendt.

Når jeg siger, at jeg mener, at det mere er kommunernes praksis, det kan være galt med, er det, fordi der er meget få af Ankestyrelsens vurderinger af kommunernes afgørelser om tvangsanbringelser, der bliver afvist. Det tyder jo på, at kommunerne slet ikke udfordrer lovgivningen i de forskellige beslutninger, at man altså simpelt hen ikke udnytter de muligheder, der er, for så ville der måske være flere sager, hvor der ville ske en afvisning fra Ankestyrelsens side.

Jeg kommer grundigt rundt omkring det her, fordi jeg faktisk synes, det er et problem, hvis der bliver sendt nogle signaler, som jeg synes ikke er rigtige og ikke er i overensstemmelse med det, lovgivningen giver mulighed for. Der er ingen tvivl om, at lovgivningen sætter barnets tarv i centrum, og det er også sådan, at kommunen har rigtig mange muligheder for at handle, sørge for at tilvejebringe oplysninger og sætte ind med en indsats, også selv om forældrene ikke ønsker at samarbejde omkring det.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er lige et enkelt spørgsmål til socialministeren fra fru Kirsten Brosbøl.

Må jeg bede om mere ro i salen.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Det er jo, fordi vi i vores vedtagelse her, som alle partier bakker op om, bl.a. har en pind, der siger, at vi opfordrer regeringen til at gennemføre en undersøgelse af kommunernes praksis, for så vidt angår indberetninger om børns mistrivsel. Det kunne netop være noget af det, der kunne være med til at belyse, hvad der er af problemer rundt omkring, og hvordan praksis er de forskellige steder også ud fra den diskussion, som ministeren har haft med socialcheferne.

Jeg skal sige, at den pind sådan set stammer fra familieministeren, som tidligere på året talte om, at der ville blive fremlagt et oplæg til en sådan undersøgelse, og jeg vil bare opfordre ministeren til at følge op på det her og sikre, at vi får gennemført en sådan undersøgelse, så vi kan få

et bedre grundlag for at se på, hvor problemerne er, og hvad vi skal gøre ved dem.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg tager gerne kontakten til min kollega på området. Det er jo sådan, at vi som led i anbringelsesreformen faktisk afsatte midler til, at Ankestyrelsen netop kan foretage nogle praksisundersøgelser, og som jeg allerede nævnte i min besvarelse af forespørgslen, kommer den første praksisundersøgelse her til efteråret, og der er jo mulighed for at tematisere, hvad det er, vi vil have kigget nærmere efter.

Kl. 11.40

Men jeg vil også holde fast i, at jeg nu har bedt formanden for socialcheferne om at komme med konkrete eksempler på, hvor det er, man mener der er en hindring, så vi nøje kan få det undersøgt og få fastslået, hvad der er rigtigt og forkert i denne debat.

Lotte Thiim Bertelsen (SF):

Afslutningsvis vil jeg bare sige mange tak for debatten. Jeg er rigtig glad for, at vi har kunnet lave en vedtagelse, hvor alle partierne i Folketinget er med. Jeg vil dog også lige sige, at vi i SF selvfølgelig er enige med mange af de andre oppositionspartier, der har været oppe at sige, at det centrale problem inden for området om vold mod børn og kvinder i familierne har at gøre med den økonomi, som kommunerne er underlagt. Det er især i forbindelse med at opdage i tide, at der er nogle problemer, som flere har været inde på. Det er jo vigtigt, når vi taler om børn og kvinder, der er udsat for vold, at der er tid og ro til, at man kan få fortalt om de her ting, og at der kan blive taget hånd om det.

Derudover vil jeg sige, at jeg ser frem til det fremtidige samarbejde. Der er en del af de pinde, der er her i vedtagelsen, som vi ikke har været så meget inde på i dag hvordan egentlig skal udmøntes i praksis. Vi har sagt noget om, at vi gerne vil opkvalificere fagpersoner på grunduddannelserne og via efteruddannelse, men vi har ikke talt så meget om, hvordan det konkret skal ske. Men det ser jeg frem til at vi skal arbejde videre med i udvalget.

Ligeledes det her med best practice mellem kommunerne. Der er vi også blevet enige om, at der ligesom skal ske en formidling af, hvad best practice er, sådan at det kan udbredes. Her tænker vi i SF specielt på den del, der har med udsatte børn at gøre. Jeg glæder mig meget til det

videre samarbejde med de øvrige partier om, hvordan vi får det udmøntet.

Endelig vil jeg også lige sige, at jeg er glad for, at ministeren også er med til at følge op på det, som Ole Pass har hævdet tidligere, og det må vi så tage op, hvis der kommer nogle konkrete sager.

Som sagt: Tak for en god debat, tak for, at alle partierne har deltaget, og jeg er også glad for, at alle ordførerne vægter det her område så højt. Det er jo en af grundene til, at SF har rejst det. Det var ordene.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 3 af Lotte Thiim Bertelsen (SF), Hans Andersen (V), Kirsten Brosbøl (S), Pia Kristensen (DF), Tom Behnke (KF), Martin Lidegaard (RV) og Line Barfod (EL) (*se side 933*) vedtoges enstemmigt med 107 stemmer.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 48:

Forslag til lov om ændring af lov om social service, lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og lov om psykologer m.v. (Tilpasning af reglerne om tilsyn med løsningen af sociale opgaver til kommunalreformen samt regler om befordringsgodtgørelse i forbindelse med specialrådgivning i VISO m.v.).

Af socialministeren (Eva Kjer Hansen).
(Fremsat 25/10 2006).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Hans Andersen (V):

Lovforslaget, som vi har til behandling her i dag, ligger primært i forlængelse af kommunalreformen. Lovforslaget har til formål at tilpasse reglerne om ansvaret for tilsyn med de sociale serviceydelse til opgavefordelingen ved kom-

munalreformen. Ansvaret for tilsynet med sociale tilbud tilrettelægges således, at borgerens opholdskommune har ansvaret for tilsynet med den enkelte borger, mens beliggenhedskommunen for det enkelte servicetilbud har ansvaret for at føre det generelle driftorienterede tilsyn. Det er det væsentlige i dette lovforslag.

Desuden foreslås det, at kommunerne overtager amtskommunernes opgaver med at føre tilsyn med personer, som i henhold til dom eller kendelse skal undergives de sociale myndigheds tilsyn.

Kl. 11.45

Som det tredje i dette lovforslag foreslås det, at når borgere henvender sig om specialrådgivning ved VISO, er det VISO, der afholder den befordringsudgift, som kan opstå i forbindelse med, at man skal lade sig transportere for at få et møde og rådgivning. Det bliver altså i fremtiden VISO, der afholder denne udgift, og dermed får borgeren ikke udgift ved at skulle have specialrådgivning fra VISO.

Derudover er der nogle få tekniske ændringer.

Med baggrund i det, jeg netop har sagt her, vil jeg gerne anbefale lovforslaget.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er fru Lene Hansen.

Lene Hansen (S):

Vi står her med et af de mange tekniske og administrative lovforslag, der naturligt følger af regeringens aftale fra juni 2004 med Dansk Folkeparti om en kommunalreform, der jo bl.a. betyder et farvel til amterne og en helt ny opgavefordeling mellem stat og kommuner.

Der er altså tale om ren og skær konsekvenslovgivning, og vi Socialdemokrater vil derfor som udgangspunkt støtte dette lovforslag, selv om vi selvfølgelig fortsat står ved vores velbegrundede kritik af kommunalreformen.

Lad mig sige et par ord om ændringerne af de regler i retssikkerhedsloven, der forpligter kommunerne til at føre tilsyn med den kommunale opgaveløsning.

Som det er i dag, har kommunalbestyrelsen altså pligt til at føre tilsyn med de tilbud, som de selv benytter. Lovforslaget bevirker, at den kommune, der har overtaget et amtskommunalt tilbud, som er beliggende i kommunen, nu skal føre tilsyn med personale, bygninger og drift, selv om det ikke benyttes af kommunens egne